

Voel jij je geroepen?

- Als er in de bijbel staat: en God zei en vervolgens staat er dan wat God zei, dan is de afstand tussen de tijd van de bijbel en ons eindeloos groot. Wan zo spreekt God in onze dagen niet meer, in welke grammaticale taal dan ook.

In onze dagen geldt dat als iemand stemmen hoort of een stem van God hoort hij of zij naar de psychiater verwezen moet worden.

Maar hoe vaker ik vooral de verhalen uit het begin van de bijbel lees, ik mezelf in die verhalen tegen kom en ik die stem van God herken, in mij zelf.

- Al omgaand met de bijbelse verhalen heb ik eerst de sprekende God verloren om Hem daarna terug te vinden in mijzelf. Geen stem van buiten die mij aanspreekt in een grammaticale taal, maar God "als een specht die klopt aan mijn gehoorbeen. God die aanhoudt" (Huub Oosterhuis)

God die mij aanspreekt in mensen. Je komt, zo hoor ik dat, God tegen in de verhalen van Hans en Loek Bosch en straks in het interview dat Pieter houdt.

- Mozes is van heel ver heel dichtbij gekomen.

Mozes ziet zichzelf als een doornstruik, de minste van alle bomen.

In Mozes kom je een mens met een doornstruikgevoel tegen die zichzelf ziet als een mens die totaal niet in staat is, om te doen waartoe hij zich geroepen weet.

Hoor hem tegensputteren in een stottertaal: "bij mij Heer, niet een man van woorden – ik!

Ook niet gisteren, ook niet sinds eergisteren, ook niet sinds uw spreken tot uw knecht, want zwaar de mond, zwaar de tong-ik!"

Gestotter. Ik kan niet praten zegt Mozes. Ik kan niet naar de farao gaan.

Lees een biografie van Ghandi of van Martin Luther King of van Jezus in Gethsémané: "Laat deze drinkbeker aan mij voorbijgaan."

Lees het verhaal van de mensen die de eerste voedselbank in Rotterdam oprichtten.

Luister naar de leerling die als eerste het opnam voor die leerling die altijd gepest werd.

Steeds kom je de twijfel tegen aan eigen mogelijkheden.

- Ook als ik lees dat God aan Mozes vraagt wat hij in zijn hand heeft, dan lees ik dat als een gebeuren in Mozes.

Het gaat om Mozes die meent niets in handen te hebben. De staf is symbool voor alles waarover Mozes beschikt.

Maar als hij niet gelooft in al datgene waarover hij beschikt en de staf op de grond gooit wordt de staf een slang. Dan regeert de angst. Of datgene wat je in te brengen hebt is als een staf waarop je leunen kunt, of - wanneer je jezelf niets vindt- regeert de angst.

En nog en stapje dichterbij: de eigen hand.

Het gaat dan om je handelen en de wijze waarop je jezelf handhaaft. Je kunt wie je ben verstoppen, ontkennen wat je kunt en wie je bent. Zo word je als een melaatse en dus een gevaar voor de anderen. Niemand heeft nog iets aan je, je wordt totaal eenzaam en nutteloos voor elke beweging.

- Elk mens wordt voortdurend geroepen. Geroepen is de mens!

De mythische verhalen in de bijbel vertellen ervan. Maar elk mens overkomt het. Vandaar dat er een paar interviews in deze viering zitten die dit illustreren.

En ieder van ons heeft zijn uitvluchten als Mozes. Iedereen roept allereerst: moet u mij hebben?

- Dat heilige wonderlijke verhaal over Jezus op de berg met Mozes en Elia lees ik ook als een gebeuren in Jezus.

Dan vertelt het van een moment waarop Jezus ervaart: dit is mijn weg. Ik ga mijn weg in het verlengde van Mozes en Elia en nu weet ik zeker dat ik op de goede weg ben.

Een heerlijk moment. Een moment dat Jezus nodig heeft om zijn weg te kunnen vervolgen en het onderweg uit te houden.

Zo roepen mensen vandaag ook: hier ga ik voor. Daarom de interviews.

- Het gaat er vanmorgen om dat we weer weten dat we geroepen zijn.

Voelt u zich geroepen?

Jan de Geus.